Natuurlijk had de *Sicherheitspolizei* het zich gemakkelijk kunnen maken door de personen die zij in handen had gekregen, *linea recta* naar een concentratie-, eventueel een vernietigingskamp over te brengen. Dat werd niet wenselijk geacht. Onder de gearresteerden bevonden zich Joden en personen van gedeeltelijk Joodse afkomst, voorts enkele homosexuelen, en er was contact geweest met de illegale CPN – dat waren allemaal gegevens die het *Reichskommissariat* met graagte wereldkundig zou maken (zoals bij de aankondiging van de executies ook geschied is). Bovendien had het gehele land bij geruchte of uit de pers van de aanslag vernomen – het kon geen kwaad wanneer uit het te publiceren vonnis zou blijken hoe snel en effectief de *Sicherheitspolizei* toegeslagen had. Besloten werd, stellig na overleg met Seyss-Inquart, dat een proces zou plaatsvinden; het zou gevoerd worden voor het in Nederland werkzame *SS- und Polizeigericht X*.

Ter voorbereiding en in afwachting van dit proces kregen de gearresteerden in het Huis van Bewaring aan de Weteringschans te Amsterdam *Einzelhaft*: elk zat geheel alleen in een cel. Vrijwel allen waren zij na hun arrestatie aan *Dauerverhöre* onderworpen en, als zij zwegen of ontwijkende antwoorden gaven, gruwelijk mishandeld. Er viel voor de meesten, wat hun eigen rol betrof, weinig te ontkennen: Brandsteeder had hen ontmoet en was van de meeste voorbereidingen voor de aanslag op de hoogte geweest – dat alles was de 'SD' bekend. Maar de 'SD' wilde méér weten: waar waren van der Veen en Sandberg ondergedoken? Wie had de uniformpetten, beenkappen en revolvertassen laten namaken en bij wie was dat geschied? Met wie was over de beraamde aanslag gesproken? Met wie hadden Bloemgarten, Gröger en Halberstadt samengewerkt voor de spoorwegaanslag te Sloterdijk? Wie waren betrokken geweest bij de productie en distributie van *Rattenkruid*? De 'SD' kwam niet veel te weten en op wat zij te weten kwam, moest zij vaak lang wachten. Vijf weken duurde het bijvoorbeeld voor Halberstadt het adres prijsgaf waar de tandtechnicus Gotjé (die ondergedoken was toen de eerste 'Rattenkruidjongens' gearresteerd waren) zich schuilhield. Niet alleen was Halberstadts weerstandskracht toen volledig uitgeput (hij was zelfs enkele dagen geheel bewusteloos geweest) maar er ging zich in hem bovendien een proces van depersonalisatie aftekenen waarbij van een levendige man niet meer overbleef dan een levenloze schim die zich aan de illusie vastklampte dat hij door gewillig en onderdanig optreden het naderende doodvonnis wellicht kon voorkomen of althans uitstellen. De overigen bleven zichzelf – ook Gotjé die gearresteerd was en die kon volhouden dat hij van de aanslag op het bevolkingsregister tevoren niets geweten had en alleen af en toe iets met *Rattenkruid* te maken had gehad.